

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lipca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński

w sprawie **T. M.**

skazanego za przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 k.k.s.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 25 lipca 2024 r.
kwestii dopuszczalności kasacji obrońcy od wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu
z dnia 8 grudnia 2023 r., sygn. akt V Ka 339/23, zmieniającego wyrok Sądu
Rejonowego w Radomiu z dnia 8 grudnia 2022 r., sygn. akt II K 1642/21,

postanowił:

- 1. na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. i art. 523 § 2 i § 4 pkt 1 *a contrario* k.p.k. oraz w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. przyjętą kasację pozostawić bez rozpoznania;**
- 2. na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. i art. 637 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k. oraz w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wniesiona przez obrońcę kasacja okazała się niedopuszczalna.

Dopuszczalność kasacji wnoszonej przez stronę postępowania na korzyść oskarżonego uwarunkowana jest skazaniem prawomocnym wyrokiem za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez

warunkowego zawieszenia jej wykonania (art. 523 § 2 k.p.k.). Jakkolwiek przepisy procesu karnego dopuszczają wniesienie kasacji o takim kierunku także m.in. w przypadku skazania na karę wolnościową (in concreto – na karę grzywny), to dotyczy to przypadku, w którym nadzwyczajny środek zaskarżenia wniesiony został z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.). Te zasady proceduralne znajdują odpowiednie zastosowanie w postępowaniu w sprawach o przestępstwa skarbowe (art. 113 § 1 k.k.s.).

Tymczasem w niniejszej sprawie bezsporne jest, że:

1) T. M. został przez Sąd Rejonowy skazany za przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 k.k.s. na karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych w kwocie po 110 złotych każda, zaś w wyniku kontroli odwoławczej Sąd Okręgowy złagodził tę karę do 50 stawek dziennych po 110 złotych każda, utrzymując w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części;

2) w kasacji nie podniesiono zarzutu wskazującego na wystąpienie bezzwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 k.p.k. a sformułowano zarzuty rażącego naruszenia prawa materialnego (art. 28 § 1 k.k. i art. 30 k.k.) oraz procesowego (art. 170 § 1 i 2 k.p.k.; art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. oraz art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w z art. 7 k.p.k.)

Uwzględniając, że kasacja zawiera zarzuty rażącego naruszenia prawa wykraczające poza granice wynikające z art. 523 § 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. ze względu na prawomocne skazanie oskarżonego na karę grzywny, nie powinna zostać przyjęta. Skoro jednak tak się stało, konieczne było pozostawienie tej kasacji bez rozpoznania, stosownie do dyspozycji art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. i art. 523 § 2 i § 4 pkt 1 *a contrario* k.p.k. oraz w zw. z art. 113 § 1 k.k.s.

Skutkiem powyższego było obciążenie skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego, w oparciu o art. 636 § 1 k.p.k. i art. 637 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k. oraz w zw. z art. 113 § 1 k.k.s., albowiem nie ujawniły się żadne okoliczności uzasadniające zwolnienie go z tego obowiązku.

Dlatego orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[J.J.]

(r.g.)

